

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้กำหนดความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542 : 8) ดังนั้น การพัฒนาคนไทยตามความมุ่งหมายของการจัดการศึกษา ไม่ใช่เป็นแต่เพียงการสอนในด้านทักษะ ความรู้ ความสามารถเท่านั้น แต่ต้องพัฒนาให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์ นั่นคือต้องพัฒนาคนให้เกิดความพร้อมในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้สามารถนำสิ่งที่ได้ไปปรับใช้ในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ ดังคำกล่าวที่ว่า การจัดการศึกษาในปัจจุบันเป็นไปเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะก่อนเข้าสู่ตลาดแรงงาน แต่การมุ่งเน้นการเรียนรู้ด้านทักษะมากเกินไปเป็นอันตรายต่อการศึกษานักเรียน จึงต้องมีการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอารมณ์ และสังคมเช่นเดียวกับการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาปัญญา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : ถ้อยแถลง)

การพัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญรุ่งเรืองนั้น การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นคนที่มีคุณภาพ คุณธรรมจริยธรรมนับได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปลูกฝัง คุณธรรม จริยธรรมในด้านความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนนั้น ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและมีความจำเป็นมาก ทั้งนี้เพราะในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้พัฒนาได้อย่างมี ประสิทธิภาพได้ นั้น จะต้องอาศัยวินัยเป็นเครื่องช่วยในการแนะแนวความประพฤติของเด็ก นอกจากนี้วินัยยังเป็น เครื่องมือในการสร้างความเป็นระเบียบของมนุษย์ ทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข เพราะถ้า มนุษย์ขาดวินัยแล้วมนุษย์ย่อมไม่มีเครื่องควบคุมความประพฤติ ต่างคนต่างประพฤติสิ่งต่างๆตามใจชอบ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนให้แก่กันและกันได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2528 :101) และคงไม่มีใครปฏิเสธว่าครอบครัวที่มีความสุข โรงเรียนที่มีความก้าวหน้า ตลอดจนสังคมที่เจริญ ทั้ง ทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง เทคโนโลยี และศิลปวัฒนธรรม ต้องประกอบด้วยสมาชิกที่มีวินัยใน ตนเองเป็นรากฐาน และการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ไม่ว่าที่ใด จะต้องอาศัยวินัยเป็นหลักยึดในการ ดำรงชีวิต ทั้งในด้านการพัฒนาตนเอง และพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า (हररररर नरररररर, 2540:

คำนำ ดังที่ท่านปัญญานันทมุนี (2504 : 92) กล่าวว่า คนไทยจำเป็นต้องฝึกหัดให้มีระเบียบวินัย เพราะคนไทยมีเสรีภาพมาก ชอบทำอะไรตามใจชอบ ถ้าหากไม่มีการฝึกกันไว้เสียบ้างถือว่าขาดระเบียบวินัยสำหรับจะคุ้มครองแล้วคนไทยจะเอาตัวไม่รอด และภิญโญ สาร (2523 :198-199, อ้างถึงใน สราวุธ วงศ์ทอง 2536 :1) กล่าวว่า การอยู่ร่วมกันในสังคมจะสงบสุขได้หากดูแลนักเรียน ให้รักษาระเบียบวินัยทั้งของตนเองและของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด วินัยจะช่วยปลูกฝังให้นักเรียน รู้จักควบคุมตนเอง ก่อให้เกิดผลดีทั้งแก่ตัวนักเรียนเองและสังคมที่เกี่ยวข้อง จึงอาจถือได้ว่าวินัยจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพของนักเรียนให้เป็นไปตามเป้า (เมธี ปิณฑานนท์, 2523 : 327)

ดังนั้นในการจัดการศึกษาเพื่อให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์นั้น จำเป็นต้องให้ผู้เรียนมี องค์ประกอบรวมในสองประการ คือ องค์ประกอบด้านความรู้ความสามารถแห่งตน กับด้านความมี คุณธรรมจริยธรรม ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 81 ซึ่งได้บัญญัติไว้ สรุปโดยใจความ คือ กำหนดให้รัฐจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้ คุณธรรม (นันทวัฒน์ ประมานนท์, 2541 :115) และในการจัดการศึกษาให้แก่ผู้เรียนนั้นสามารถจำแนกออกได้ เป็นสองแนวทาง โดยแนวทางแรก เป็นการให้วิชาความรู้ ได้แก่ การอ่านออกเขียนได้ ทำเลขเป็น เมื่อเรียนสูงขึ้นก็เรียนวิชาที่ซับซ้อนขึ้นและเรียนเกี่ยวกับอาชีพต่างๆ ซึ่งเป็นการเน้นในเรื่องความรู้ ความสามารถเฉพาะตัว ส่วนแนวทางที่สอง เป็นการสอนให้นักเรียนเติบโตเป็นสมาชิกที่ดีของ สังคม เป็นการถ่ายทอดลักษณะ ทักษะคิดและความเชื่อต่างๆ ซึ่งในเวลาเดียวกันก็สอนพฤติกรรม ใหม่ ๆ เพิ่มเติมไปด้วย เช่น ทักษะทางสังคมและกระบวนการทางสังคมประชาธิปไตย กระบวนการ กลุ่ม เป็นต้น (ประทีป สยามชัย, 2526 : 3-5, อ้างถึงใน วีรศักดิ์ ไชยเสน, 2547:1)

การพัฒนาทางด้านจริยธรรมให้เกิดขึ้นกับเด็กวัยประถมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นมาก ซึ่ง หลักสูตรการประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุง 2535 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายที่ต้องการ เน้นคือ พัฒนาเด็กให้มีความเสียสละ มีระเบียบวินัย มีความขยัน ซื่อสัตย์ รู้จักคิดอย่างมีเหตุผลมี น้ำใจนักกีฬา รู้จักทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข และยังเกี่ยวเนื่องมาถึงการ จัด การศึกษาในยุคปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่มีแนวทางการจัดการศึกษา โดยเน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการเรียนรู้เพื่อให้เด็กเป็นคนดี คนเก่ง สามารถอยู่ร่วมในสังคมได้ อย่างมีความสุข และเป็นพลังในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป ความมีระเบียบวินัยเป็นเป้าหมาย สำคัญของการจัดการศึกษาในระบบปฏิรูป เป็นจริยธรรมที่สำคัญด้านหนึ่งที่ควรปลูกฝัง และเป็น หัวใจของการพัฒนาคน เพื่อพัฒนาสังคมให้มีความระเบียบเรียบร้อย สังคมที่มีความเป็นระเบียบ วินัยจะเป็นสังคมที่มีความสงบสุข และเจริญก้าวหน้า ระเบียบวินัยจึงเปรียบเสมือนจริยธรรมขั้น

พื้นฐานที่ช่วยพัฒนาคุณภาพของคนให้ดีขึ้น โดยเฉพาะเด็กในวัยประถมศึกษา(การะเกด ดวงดาว, 2546 :1-2)

ในการที่จะเสริมสร้างและพัฒนาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นในตัวเด็กนั้น มีปัจจัยหลายอย่างที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียน เช่น การจัดการห้องเรียนเกี่ยวกับกฎและกระบวนการ การจัดบรรยากาศในห้องเรียน ประสิทธิภาพในการสื่อสาร ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน สภาพแวดล้อมของครอบครัว ความสัมพันธ์ของบิดามารดา การให้การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง การจัดกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอน เป็นต้น ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยหลายท่าน เช่น วีระศักดิ์ ไชยเสน (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างกฎและกระบวนการของห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า กฎและกระบวนการของห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ถัดมา บุญทรง (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสุจิตตรา แก้วตะวันตก (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า ประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด และการสื่อสารที่ไม่ใช่คำพูด มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ในส่วนที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ การอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอนของครู จากการศึกษาเอกสารพบว่ายังไม่มีผู้ใดที่ได้นำปัจจัยทั้ง 3 นี้มาทำการวิจัยร่วมกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในปัจจัยทั้ง 3 นี้จึงได้ทำการวิจัยเรื่องนี้ขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเห็นว่าปัจจัยเหล่านี้มีความสำคัญและเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง และน่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กในการที่จะพัฒนาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของเด็กให้เป็นคนที่มีพฤติกรรมที่ดีเป็นที่พึงประสงค์และเป็นที่ยอมรับของผู้พบเห็น

ในการสร้างเสริมพัฒนาการและพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กนั้น ครอบครัวถือได้ว่าเป็นสถานที่แห่งแรกที่มีความสำคัญมากต่อการพัฒนาพฤติกรรมและพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก ดังที่ ผกา สัตยธรรม (2540: บทนำ) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นสถานที่แห่งแรกที่จะปลูกฝังรากฐานที่สำคัญในด้านต่าง ๆ ในชีวิตของเด็ก การเป็นเด็กที่ครอบครัวต้องการ คือบิดามารดาให้ความรักความสนใจ

ความเอาใจใส่ เพื่อเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตที่ถูกต้อง เหมาะสมกับตัวเด็ก ซึ่งจะทำให้ชีวิตของพวกเขา มีคุณค่ายิ่งขึ้นทั้งต่อตนเองและประเทศชาติ และสุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2519) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมของเด็กไว้ว่า ทักษะและพฤติกรรมของเด็ก ส่วนใหญ่ ได้รับอิทธิพลมาจากครอบครัวของเด็กทั้งสิ้น เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรกที่ สร้างทัศนคติของเด็กต่อบุคคล ต่อสิ่งของและต่อชีวิต ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองจะเป็น เครื่องกำหนดแบบแผนพฤติกรรมของเด็ก และเด็กที่มีปัญหามักจะมาจากครอบครัวที่มีปัญหา และการแสดงออกต่าง ๆ ของเด็กจะชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของบุคคลภายในครอบครัวได้เป็นอย่างดี กล่าวกันว่า ถ้าความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่ดี หรือเป็นไปอย่างไม่ราบรื่น อาจทำให้เด็กเป็น โรคประสาทและเป็นเด็กพาลเกรได้

วารภรณ์ รักวิชัย (2533, อ้างถึงใน สุคนธ์ เถียรกลาง, 2535 : 3) กล่าวว่าในการสร้างวินัย ให้แก่เด็กนั้นพ่อแม่จะต้องไม่ตามใจ หรือเข้มงวดเด็กมากเกินไป การอบรมเลี้ยงดูที่ดีจะช่วยปลูกฝัง วินัยที่ดีให้แก่เด็ก และจะเป็นแนวทางให้เด็กแสดงความสามารถของตนเองให้ผู้อื่นยอมรับ โดยถูกวิธี วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2517 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบควบคุม ความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคม พบว่ากลุ่มที่ได้รับความรักมาก มีวินัยทางสังคมรวมและวินัยทางสังคมบางด้าน มากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย แต่กลุ่มที่ถูก ควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมทุกด้านมากกว่ากลุ่มที่ถูกควบคุมมาก

การจัดกระบวนการกลุ่มเป็นวิธีการที่นำมาใช้ลดความก้าวร้าวของนักเรียนได้ เพราะมุ่งให้ นักเรียนเกิดพัฒนาการในทุกด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา และยังเป็นการศึกษา ให้นักเรียนเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี เรียนรู้วิถีชีวิตแบบประชาธิปไตย สามารถนำตนเองได้ซึ่งสอดคล้อง กับผลการศึกษาของ ศราวุธ ชันยา (2541 : ง) ที่พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มหลังการ ทดลองมีความก้าวร้าวต่ำกว่าก่อนการทดลอง รวมทั้งจากผลการศึกษาของเกาะเกด ดวงดาว (2542 : บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อเสริมสร้างควมมีระเบียบวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านดอนมูล (สุวรรณสารราษฎร์บำรุง) จังหวัดแพร่ พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยในด้านการตรง ต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตน ไม่ผิดระเบียบของกลุ่ม ห้องเรียน โรงเรียนและสังคม และด้านการ ตระหนักรู้และแสดงออกถึงวัฒนธรรมอันดีงามเพิ่มขึ้น

ครูเป็นบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับนักเรียนและเป็นผู้จัดกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้และถ่ายทอด แนวความคิด ทักษะดีให้แก่เด็กและเป็นผู้วางพื้นฐานและความสำเร็จให้แก่เด็ก นักเรียนจะ มีความรัก ศรัทธาครูและเชื่อฟังครูยิ่งกว่าบิดามารดาของตน โดยเฉพาะนักเรียนในวัยประถมศึกษา จะทำตามที่ครูแนะนำ ดังนั้นครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กด้วย เพื่อเด็กจะได้ประพฤติ

ปฏิบัติตามคำที่ว่า “ตัวอย่างที่ดีย่อมดีกว่าการพรีสอน” (ซัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ, 2524 : 389, อ้างถึงใน มาหามะ ลาเต๊ะ, 2546 : 94-95)

การจัดกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีมีคุณภาพ ย่อมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ดังนั้นครูที่สามารถจัดการเกี่ยวกับการสอนและจัดการเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในห้องเรียนให้ดำเนินไปได้อย่างราบรื่นโดยไม่มีอุปสรรคมาขัดขวางการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นมีส่วนช่วยให้แก่นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นไปในลักษณะที่พึงประสงค์ คือมีพฤติกรรมที่ไม่ก่อกวนการเรียนเพื่อนนักเรียนคนอื่น และไม่รบกวนการสอนของครู รวมทั้งทำให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการสอนได้อย่างราบรื่นและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ทำให้นักเรียนสามารถที่จะเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว ส่งผลให้การเรียนประสบผลสำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้ ฮวด บุญประเสริฐ (2530 : 2) กล่าวว่าไว้ว่าพฤติกรรมการสอนของครูมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ การปลูกฝังคุณธรรม เจตคติ คุณลักษณะต่างๆ ของนักเรียนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะครูอยู่ใกล้ชิดกับนักเรียนตลอดเวลาที่นักเรียนอยู่ที่โรงเรียน และพฤติกรรม การสอนของครูที่แตกต่างกัน ก็จะทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนแตกต่างกันอีกด้วย ดังที่ Good (1983 :127-144,อ้างถึงใน อุไร บัวทอง, 2543 : 17) ได้กล่าวไว้ว่า ครูที่มีคุณภาพการสอนที่ดี ประกอบด้วยการสอนอย่างตั้งใจจริง มีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของสิ่งที่สอนสามารถอธิบายความหมายได้ชัดเจน จัดกิจกรรมการสอนได้อย่างเหมาะสม และถือเชื่อว่าการสอนที่มีคุณภาพจะมีผลต่อการเรียน และช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น รวมทั้งสามารถที่จะจัดการกับพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียนให้เป็นไปตามที่ครูต้องการได้อีกด้วย

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอนมีผลต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่มและการจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่มและการจัดการเกี่ยวกับการสอน

2. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในระดับประถมศึกษา

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่มและการจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง การจัดกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1

2. ทำให้ทราบความสัมพันธ์การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง การจัดกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1

3. นำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน และวางแผนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งแก่ครูและนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตของประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 3,917 คน

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) หรือตัวแปรพยากรณ์ ได้แก่

1. การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง มี 3 รูปแบบ ได้แก่

1.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

- 1.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน
- 1.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

2. การจัดกระบวนการกลุ่ม
3. การจัดการเกี่ยวกับการสอน

ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

1. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1

2. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การปฏิบัติตนของผู้ปกครองในการที่จะเลี้ยงดูเด็กและให้การสอนการอบรม ให้ปฏิบัติตนเป็นคนดี ให้มีพัฒนาการในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา และเพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ทั้งนี้ในการวิจัยครั้งนี้จะวัดการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของนักเรียน

2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองให้ความรักความเข้าใจและเอาใจใส่ในตัวของเด็กรวมทั้งใช้เหตุผลในการอบรมเลี้ยงดูเด็กตลอดจนชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิตให้กับเด็ก ผู้ปกครองมักจะให้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของเด็ก ยอมรับในความสามารถของเด็ก ฝึกให้เด็กรู้จักหน้าที่รับผิดชอบ ฝึกให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ให้ความรักและฝึกให้เด็กรู้จักการพึ่งตนเอง

2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองตั้งข้อกำหนด และวางกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ให้เด็กปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เด็กจะต้องปฏิบัติตามที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองสั่งทุกอย่าง เพราะผู้ปกครองมีความคาดหวังว่าเด็กจะต้องเหมือนกับตนเอง เด็กไม่ได้รับอิสระในการแสดงความคิดเห็นรวมทั้งไม่ได้รับอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง และความต้องการของเด็กก็ไม่ได้รับการตอบสนองเสมอไป ผู้ปกครองไม่แสดงความรักกับเด็ก

2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองทอดทิ้งไม่เอาใจใส่ ไม่ให้ความสนใจในการที่จะอบรมชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิต ปล่อยให้เด็กมีอิสระในการตัดสินใจและทำอะไรด้วยตนเองมากเกินไป ไม่สนใจความต้องการของเด็ก ไม่ให้การดูแลเมื่อเจ็บป่วย รวมทั้งยังปล่อยให้คนอื่นทำหน้าที่เลี้ยงดูเด็กตามมีตามเกิด

3. การจัดการกระบวนการกลุ่ม หมายถึง การรวมกันของคนตั้งแต่ 2 คนเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ ข้อคิดเห็นระหว่างกัน เพื่อให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยมีครูเป็นผู้คอยอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมและเป็นผู้ชี้แนะแนวทางรวมถึงบทบาทหน้าที่ต่างๆให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ซึ่งกิจกรรมที่ทำนั้นจะมีลักษณะเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกัน โดยมีหัวหน้ากลุ่มเป็นผู้คอยแนะแนวทางให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบระหว่างกัน ซึ่งการจัดการกระบวนการกลุ่มสามารถนำมาใช้ได้ทั้งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมที่อื่นที่นอกเหนือจากกิจกรรม การเรียนการสอน ทั้งนี้ในการวิจัยครั้งนี้จะวัดการจัดการกระบวนการกลุ่มตามการรับรู้ของนักเรียน

4. การจัดการเกี่ยวกับการสอน หมายถึง การจัดการในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้การสอนดำเนินไปได้อย่างราบรื่น และมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ กิจกรรมดำเนินไปอย่างมีลำดับขั้นตอน น่าสนใจ ไม่ยากและไม่ง่ายเกินไป กิจกรรมมีความกระชับ รวดเร็ว ไม่น่าเบื่อ และมุ่งให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ไม่ก่อความรบกวนของครูในห้องเรียน ทั้งนี้ในการวิจัยครั้งนี้จะวัดการจัดการเกี่ยวกับการสอนตามการรับรู้ของนักเรียน

5. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา หมายถึง ความสามารถของนักเรียนประถมศึกษาในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันภายในห้องเรียนได้ด้วยความสงบสุข เอื้อประโยชน์ให้ครูสามารถดำเนินบทเรียนได้โดยปราศจากสิ่งรบกวน ซึ่งมีขอบเขตของพฤติกรรม คือ พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเตรียมความพร้อม พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเรียนการสอนและ พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการทำงาน